

Renata Križman: ŠOLI ŽELIM VSE NAJBOLJŠE

Intervju z učiteljico angleščine in avtorico razstave o zgodovini šolstva v Šmarju - Sapu

Ob praznovanju samostojnosti OŠ Šmarje - Sapa je bila v avli razstava o zgodovini šolstva v tem kraju.

Pripravili ste jo vi. Zanima nas, kako je nastajala?

To nalogo sem dobila junija in takrat sem začela razmišljati, kako bi jo izvedla. Ko so se začele počitnice, sem šla v šolski arhiv in iskala

zanimive dokumente, fotografije in druge izdelke. Razstava je nastajala več kot dva meseca. Nisem delala ravno vsak dan, ampak vseeno sem vložila res veliko časa. Razdelila sem jo na več poglavij, in sicer kako se je razvijalo šolstvo v Šmarju, kako se je spreminjala šolska zgradba, kateri projekti oziroma prireditve so potekale na šoli (sprejemi prvošolcev, valete, prireditve ob praznikih, gledališke uprizoritve ...), kateri učitelji so poučevali na naši šoli ter sodelovanje šole z lokalnim okoljem. Največji izziv je bil, kaj izbrati med množico materiala, ki je bil na razpolago. Našla sem več kot 2000 fotografij, a na koncu sem jih izbrala okoli 200. Še posebej mi je bilo zanimivo, da sem v arhivu našla zelo stare šolske dokumente (matične liste učencev, dnevnik šolskega dela, redovalnice, stara spričevala), ki sem jih razdelila kronološko, torej v pravem časovnem zaporedju. Najstarejši dokument je bil iz leta 1923.

Vam je pri tem kdo pomagal ali ste vse naredili sami?

Za vsebinski del, za izbor in pripravo eksponatov, sem večinoma poskrbela sama. Za obdobje zadnjih 5 let je izbor fotografij naredil Aleksander Gube, pri tehnični izvedbi pa sem imela pomoč učiteljice angleščine Veronike Zajec. Pomagala mi je delati plakate in na koncu postaviti razstavo. Kar veliko dela sva imeli.

Katere so največje prelomnice v zgodovini naše šole?

Največja prelomnica je bila 1. januarja 1965, ko je Osnovna šola Šmarje - Sapa izgubila samostojnost in postala podružnična šola Osnovne šole Louisa Adamiča Grosuplje. To je bil takrat za krajanke velik šok. Kajti, če gremo dlje nazaj v zgodovino, je večina otrok iz Škofljice včasih hodila v šolo v Šmarje. Šola je bila za tiste razmere velika, veliko učencev je bilo združeno v enem oddelku. Po ustanovitvi šole na Škofljici se je število učencev v Šmarju močno zmanjšalo. Po

2. svetovni vojni ni bilo priseljevanja v Šmarje, saj nekaj časa ni bilo moč dobiti grabenih dovoljenj.

Priključitvi šmarske šole grosupeljski so nasprotovali krajani, učitelji, starši učencev. Starši so se bali, da bodo morali otroci po 4. razredu hoditi k pouku na matično šolo v Grosuplje. To se na srečo ni zgodilo, ker smo v Šmarju imeli popolno osemletko. Druga velika prelomnica je bila leta 1996, ko je šola dobila lep velik prizidek. S tem smo postali velika šola in začel se je boj za ponovno osamosvojitvev. Ni nam uspelo. Občina je sicer v začetku leta 1997 (3. 4. 1997) objavila, da je OŠ Šmarje - Sap postala samostojna, a so objavo oktobra istega leta preklicali. Izdali so ponovni odlok, da je šola zopet postala podružnična šola. V slovenskem prostoru smo bili znani kot največja podružnična šola v državi. Boj za tako zeleno osamosvojitvev se je nadaljeval. Vsaka vodja šole – bilo nas je več – se je po svojih močeh trudila, da bi dosegli osamosvojitvev. Končno sem nam je letos uresničila dolgoletna želja.

Koliko časa že učite angleščino na tej šoli?

S to šolo sem že dolgo povezana. Začela sem jo obiskovati v 2. razredu, ko smo se preselili iz Kresnic. Torej, najprej sem bila tu 7 let učenka. Potem sem kot študentka nadomeščala učiteljico angleščine, ki je bila na porodniškem dopustu in dve leti tudi zelo uspešno vodila dramski krožek. Kasneje, leta 1990, pa sem se vrnila nazaj kot učiteljica angleščine in francoščine.

Ste kdaj razmišljali, da bi učili na kakšni drugi šoli?

Bila sem zaposlena tudi drugje. Tri leta na gimnaziji v Stični, 7 let pa sem bila prevajalka v Gradbenem podjetju Grosuplje. Na tej šoli pa nisem bila samo učiteljica, ampak sem bila 5 let tudi pomočnica ravnateljice in vodja šmarske šole.

Katero delo ste opravljali najraje?

To se je težko odločiti. V vsakem obdobju sem imela veselje do dela, ki sem ga opravljala. Na začetku svoje kariere sem bila zelo, zelo rada učiteljica. Bila sem polna zanosa in ponosa nad svojim poslanstvom. Zdaj pa nekoliko manj, saj se je način obnašanja učencev precej spremenil, odnos staršev, ki so čedalje bolj zaščitniški do svojih otrok, je postal drugačen, pa tudi načini poučevanja, zlasti pri tujih jezikih, so se močno spremenili, postali zahtevnejši za učitelje.

Kaj želite naši šoli v prihodnosti?

Kot sem že rekla, sem s to šolo zelo povezana, imam jo zelo rada. Že moja mama je več kot 30 let poučevala slovenščino na šmarski šoli, pa tudi sama sem že dolgo članica učiteljskega zbora. Živim v istem kraju, sodelujem v krajevnih organizacijah (Društvu prijateljev mladine, občasno v Turističnem društvu), zato želim, da bi bila šola v prihodnosti uspešna, da bi učenci dosegali lepe rezultate, da bi se kolegi dobro razumeli. Če smo učitelji enotni, je tudi red in življenje na šoli boljše. Šoli resnično želim vse najboljše.

Spraševal: Žan Špari Leban, 6. a

Foto: Peter Kmet, 4. b